

889.59
ΛΕΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΛΕΥΦΕ-
ΡΙΣΤΟΥ
Ἡ ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΤΙΚῆ
ΑΝΘΟΔΕΞΜΗ ἢ ΑΠΟΣΤΑ-
ΣΜΑ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΑΤΟΥ
ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

889.59
ΛΕΥ

Η ΜΙΚΡΑ
ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Ἡ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΟΙΣ ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ

ΚΡΗΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ.

1902.

~~101~~ H. 253

Η ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— ΧΑΝΙΩΝ —

Αξ. Αριθ. 19414

Χρονολ. Εισαγ. 8.3.1963

Ειδικότης Φιλολογία

Αριθ. 8859 / 150

Η

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΟΙΣ ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ

ΚΡΗΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ.

1902.

ΤΩ: ΕΝΤΙΜΟΤΑΤΩ: ΚΥΡΙΩ:

ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ: ΤΣΑΓΚΑΡΗ:

ΠΡΑΚΤΟΡΙ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΕΡΓΑΣΘΕΝΤΙ ΕΙΣ ΑΝΥΨΩΣΙΝ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΕΠΙΛΕΙΩΣ ΔΕ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ ΑΥΤΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

ΤΕΤΙΜΗΜΕΝΩ: ΔΙΑ ΤΟΥ

ΑΡΓΥΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΜΟΥ ΕΡΓΟΝ

ΩΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΕΚΤΙΜΗΣΕΩΣ

ΑΦΙΕΡΩ.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ

Τοῖς ἐντευζομένοις.

Οὐχὶ σκοπὸς ἐπιδειξέως ἢ ἀπαίτησις ποιητικῆς δάφνης, ἀλλ' ἡ εὐχαρίστησις, ἣν καὶ πᾶς τις αἰτθάνεται, εἰς τὴν ἐξωτερικευσιν τῶν αἰσθημάτων του, μᾶς παρώτρυνεν εἰς τὴν δημοσίευσιν ὀλίγων ἐκ τῶν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑφ' ἡμῶν συνταχθέντων ποιημάτων.

Παραδίδοντες δὲ εἰς τὴν εὐμένειαν τῶν ἐλλήνων πατριωτῶν τὸ ἔργον μας τοῦτο, ἐν ᾧ ὡς δικαιούμεθα νὰ φρονῶμεν, θέλομεν τύχει τῆς πατριωτικῆς ἐνθαρρύνσεως ἧς πάντοτε τυγχάνουσι πάντα τὰ πατριωτικὰ ἔργα, ἵνα οὕτω ἐνισχυόμενοι ὑπὸ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἔθνοπρεπῶν πατριωτῶν παραδώσωμεν εἰς τὸ Πανελλήνιον μετὰ τινα χρόνον καὶ ὅσα κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐγράψαμεν περὶ τε τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῶν διαφόρων ἐλληνίδων πόλεων, τῶν διακριθέντων κατὰ τὸν ἔθνικὸν ἀγῶνα ὡς καὶ τῶν αἰείποτε ἔθνοπρεπῶς ἐργαζομένων, ὡς τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν κτλ., ἐθεώρησαμεν πρωτίστως καθῆκον ἐν τῷ παρόντι νὰ προτάξωμεν τὰ ποιήματα ἅτινα ἐγράψαμεν ἐν Ἀθήναις καὶ Κερκύρῃ ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Λαοφιλοῦς ἡμῶν Βασιλέως καὶ τῶν μελῶν τῆς Β. Οἰκογενείας, ἐπὶ διαφόροις αἰτίοις γεγονόσι τοῦ Β. Οἴκου, προσθέσαντες ἐκτὸς τούτων καὶ τὸ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας γραφέν τότε ποίημά μας· τὰ ποιήματα δὲ ταῦτα προετίμησαμεν ὡς παριστῶντα τὴν κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς δρᾶσιν τοῦ Βασιλέως μας καὶ τὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς Βασιλείας Του συντελεσθέντα γεγονότα εἰς τε τὴν πατρίδα καὶ τὸν Βασιλικὸν Αὐτοῦ Οἶκον.

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ σημειώσωμεν ὅποσα ἡ Πατρικὴ τοῦ Βασιλέως καρδιά εἰργάσθη ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καλὰ, καθόσον τοῖς πᾶσιν εἰσὶ γνωσταὶ αἱ πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς καὶ ἀπ' εὐθείας καὶ διὰ τῶν ὑψηλῶν συγγενῶν Του καὶ κατὰ τὴν κα-

ταλήψιν τῆς Θεσσαλίας ἐνέργειαι Του ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ θὰ ἦτο παράλειψις μας νὰ μὴ μνημονεύσωμεν τῆς μεγίστης πατριωτικῆς ἐργασίας Του κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, καθ' ὃν παρὰ τὰ φαινομενικῶς ἀτυχήματα, ἤρξαντο ἀπὸ πολλοῦ χρόνου νὰ γίνωνται καταληπτὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐθνοπρεποῦς δράσεώς του.

Πρὸς τὰ ποιήματα ταῦτα παρεθέσαμεν καὶ τὸ κατὰ τὸ ἔτος 1896 συνταχθέν δραμάτιον «ΚΡΗΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑ» καθὼς καὶ τινὰ ἄλλα ποιήματα εἰς μνήμην τῶν κατὰ τὸν πόλεμον πεσόντων Ἑλλήνων καὶ Φιλελλήνων.

Τελευτῶντες ἄς ἐπιτραπῆ ἡμῖν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἀγάπη θέλουσι βασιλεύει πάντοτε μεταξύ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐν τῇ ἀδελφικῇ δὲ πάντων συμποίᾳ καὶ συνεργασίᾳ εἰς ἀνύψωσιν τῆς πατρίδος, θέλομεν δυνηθῆ ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι, νὰ καταστρέψωμεν τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὰ καταχθόνια σχέδια καὶ νὰ εἶδωμεν κυματίζουσαν τὴν κυανόλευκον σημαίαν μας, ἐπὶ τῶν ὑποδούλων Ἑλληνικῶν χωρῶν, ὅποτε καὶ ἡμεῖς ὡς ταπεινοὶ ψάλλται νὰ Τὴν χαιρετίσωμεν.

Ἐν Ἀθήναις κατὰ Ἰούλιον 1902.

Ἰωάννης Δ. Λευθεριώτης

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ζήτω, ζήτω φωνάζουν τὰ πλήθη
Η χρὰ τῆς πατρίδος Ἐσὺ,
Τῶν Ἑλλήνων θερμαίνεις τὰ στήθη
Σς ἀκτὶς τοῦ Ἥλιου χρυσῆ.
Λυκεῖά Εἶσαι ἐλπίς μας καὶ μόνη,
Εἶσαι Ἥλιος ποῦ νέφη σκορπᾷ,
Σς κ' ἡ γῆ ποῦ διαβαίνεις σοῦ στρώνει
Ρόδα κι' ἄνθη στὸν δρόμον νωπᾷ.
Λυκεῖά εἶσαι ἐλπίς εἰς τὰ στήθη,
Ιρις ἄλλη στὸ Γένος χρυσῆ,
Ολὰς με καρδιά του σ' εὐχέθη
Μτούς ἐχθρούς μας νὰ δείξης τίς εἶ.
Ανδρική στὸ πλευρό σου θε νᾶ χης
Ολο νερότη σὰν ῥόδα τσ' αὐγῆς
Βασιλεὺς ὅταν Σὺ καὶ Στρατάρχης,
Απ' τὰ σύνορά πέρα θὰ βγῆς.
Μτὰ μαρτύρια ἡ Κρήτη βαλμένη
Κανὸν πλέει σ' αἶμα καιρόν,
Νευθερίας τὴν ἡμέραν προσμένει
Εἰς νεκρῶν κ' ἔρρειπίων σωρόν.
Υπομένει μ' ἀλύτους στάς χεῖρας
Μκλαβωμένη τοῦ Πύρρου ἡ γῆς,
Τοῦ κτυποῦν τ' Ἀλεξάνδρου τὰς θύρας,
Σς νὰ φθάσης κει πέρα νὰ βγῆς.
Νὰ τιμήσης κ' ἐκεῖ τὸ σπαθί σου
Εὰν δὲ κεῖνος κραξῆι τίς εἶ ;
Νευθεριὰν πέ του φέρνω στὴ γῆ σου,
Νευθερίας φῶς π' ἐδίψας ἐσὺ.
Ησκαβιά τὰς ἀλύτους θὰ λύση,
Νικητῆς εἰς τὴν Πόλιν θὰ μπῆς,
Σς ἡ Σάλπιγξ τὴν ὥραν σαλπῖση
Νειοὺς καὶ γέρους στά ὄπλα θὰ βρῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΟΣ ΚΑΙ Μ. ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Τὰ ἄνθη ὅλα ἄς χαθοῦν, ἄς μὴν ἀνοίξουν πλέον,
διότι ἐμαράνθηκε τὸ ἄνθος τὸ ὠραῖον.

Τὸ ἄστρον τὸ λαμπρότατον π' ἐστόλιζε τὴν κτίσι,
μακρὰν στὰ μέρη τοῦ Βορρᾶ προώρως ἔχει δύσει.

Καὶ ἦτον ἄστρον τῆς αὐγῆς καὶ Ἡλιος συγχρόνως
κ' ἐσκόρπαε τὴν λάμψι του στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Οὐράνιον τὸ κάλλος τῆς ὡς κι' ἡ ψυχὴ ἐξ ἴσου,
Δὲν ἦτο στόλισμα τῆς γῆς ἀλλὰ τοῦ παραδείσου.

Ἄπαρηγόρητα θρηνεῖ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις
ποῦ νύμφη τὴν χαιρέτισε δυὸ χρόνια τώρα μόλις.

Πέρα οἱ δοῦλοι ἀδελφοὶ ποῦ ζοῦν στὴν τυραννίαν,
τὴν θεωροῦσαν στήριγμα κ' ἐλπίδα τους γλυκειάν.

Καὶ διὰ τούτους στοῦ Βορρᾶ ἀνέβηκε τὰ ὄρη,
τῆς Κέρκυρας τὸ γέννημα, τῶν Ἀθηνῶν ἡ κόρη.

Καὶ κλαῖν αἱ πόλεις, τὰ νησιά, στὴν ἀναχώρησίν σου
κι' ἡ νῆσος π' ἐγεννήθηκες κ' ἐλάτρευ' ἡ ψυχὴ σου.

Κι' ἀπέστειλες στὸν Δῆμόν τῆς ἐν ἔργον τῶν χειρῶν σου,
ὅπου θὰ μένη πάντοτε σ' αὐτὴν ἐνθύμιόν σου.

Τὸ ἔργον τὴν Ἀκρόπολιν παρῖστα τῆς Κερκύρας,
εἰς προσφιλῆ ἀνάμνησιν τῆς γῆς τῆς γενετείρας.

Τὸ μέγεθος τῆς λύπης μας μὲ τὸν φρικτὸν μας πόνον,
ἀντὶ μελάνης δάκρυα στὸν χάρτην ῥίπτουν μόνον.

Στὸν Ὑψιστον π' εὐρίσκεται ἡ πάρι' αλος ψυχὴ σου
ἄς δέεται ν' ἀναστηθῆ μεγάλη ἡ πατρίς σου.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗΣ ΑΠΟΠΕΙΡΑΣ

ΔΙΑΣΩΣΕΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Πρὸς τὸν Ὑψιστὸν τοῦ κόσμου Ἐπουράνιον Πατέρα,
γόνυ κλίνει ἐκ καρδίας τῆς Ἑλλάδος ὁ λαός,
ὅπου θεία εὐδοκία, οὐδεμία σ' ἤρε σφαίρα,
σὲ βοήθησεν ὁ Μέγας Παντοδύναμος Θεός.

Μὲ ἀγῶν' ἀντιπαλαίεις τὴν πατρίδα νὰ ὑψώσης,
εἰς τὴν πρώτην εὐκλειάν της νὰ τὴν φέρης δεξιῶς,
τοὺς λαοὺς τοὺς υποδούλους εἰς τὸ Κράτος νὰ ἐνώσης
καὶ σὲ ἔσωσεν ὁ Μέγας Παντοδύναμος Θεός.

Κι' ἀκουράστως ἠγωνίσθης μὲ μιὰν Δύναμιν καὶ μ' ἄλλην
ὡς πατὴρ τοῦ ἔθνους ὅλου ἐνεργήσας σθεναρῶς,
Ἵνα ἴδῃς τ' ὄνειρόν Σου, τὴν Ἑλλάδα μας Μεγάλην
καὶ σὲ ἔσωσεν ἐξ ὕψους ὁ Πανεύσπλαγγχος Θεός.

Στάς ἡμέρας τοῦ πολέμου ποῦ ἐκάμκαμεν ἐσχάτως,
ἀνεδείχθης διπλωμάτης νουνεχῆς καὶ κρηταῖος,
καὶ ἐβάδισας πορείαν ποῦ ὠφέλησε τὸ Κράτος,
Ὡς τὸ μέλλον θ' ἀποδείξῃ καὶ σ' ἀγάπησ' ὁ Θεός

Ἐν στιγμῇ κρισιμωτάτῃ ὡς θὰ γράψῃ ἡ ἱστορία,
ἀνελάμβανες τοῦ Κράτους τὰ ἥνια δεξιῶς,
ἐργαζόμενος ἀόκνως ἐπὶ ἔθνους ὠφελείᾳ,
καὶ ἐν δείγμα τῆς ἀγάπης μας παρέσχεν ὁ Θεός.

Τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν διὰ τῆς διπλωματίας.
θέλει ἔλθει ἡ ἡμέρα νὰ τὴν μάθῃ ὁ λαός,
οὐδεὶς τότε θὰ πιστεύῃ τοῦ πολέμου ἀτυχίας
ὡς ἐργάσθ' ἡ χεὶρ Ἐκείνου, ποῦ τὸν ἔσωσ' ὁ Θεός.

Μεθ' ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Ὑψιστὸν Πατέρα,
ἀναπέμπει εὐλογίας τῆς Κερκύρας ὁ λαός,
ζήτω κράζων ἐκ καρδίας εἰς Ἐστὲ τὸν Βασιλέα,
ὅστις ἔσωσες τὸ ἔθνος καὶ σὲ ἔσωσ' ὁ Θεός. (1)

(1) Ὅρα ὑποσημειώσεις εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΙΤΟΒΡΥΤΟΝ

ΗΜΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ

Ο Λ Γ Α Ν

Γλυκὺ τοῦ Ἔθνους στήριγμα,
 τῆς εὐσεβείας στῦλος,
 τῶν ἀσθενούντων βοηθός,
 καὶ τῶν πασχόντων φίλος,
 ὦ Ἄνασσα χρυσοῦ,

Εἰς ὄλων Εἶσαι ταῖς καρδικίς
 ἐρριζωμένος κρίνος,
 διότι μᾶς ἀγάπησες
 Βασίλισσα καὶ Σύ.

Οἱ ἀσθενούντες πάντοτε
 Σ' ἐγνώρισαν σωτήρα,
 κ' ἡ δυστυχία πρόθυμον
 τῆς εὐσπλαγγνίας χεῖρα,
 ὦ Ἄνασσα χρυσοῦ.

Στὸν ἀσθενῆ, ἦταν πάντοτε
 χρυσοῦ παρηγορία,
 ἡ Δέσποινα Μαρία
 κ' ἐκεῖ σιμὰ καὶ Σύ.

Εἰς Δύναμιν προστάτιδα,
 παρὰ τὰς συμπαθείας.
 πάντοτε τῆς Ἑλλάδος σου
 ἐν αἰσθημα φίλας
 ἀνανεοῖς Ἐσύ,

Καὶ πάντες Σε προσβλέπομεν
 μὲ αἰσθημα λατρείας,
 διότι μᾶς ἀγάπησες
 Βασίλισσα καὶ Σύ.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ

(κατὰ τὴν 23ην Ἀπριλίου 1900).

Τρᾶντα ἔξ ὡς σήμερα
 χρονάκια ἂν περάσαν,
 κι' ἂν ἄλλοι ἐγεννήθησαν
 κι' ἂν ἄλλοι ἐγεράσαν,

Ἄφ' οὗτου σ' ἐδεξιῶνετο
 τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος
 μὲ τῆς καρδιάς του ταῖς εὐχαῖς.
 καὶ μ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος,

Σὰν τότε ἑορτάζουμεν
 καὶ σήμερα ἐπίσης,
 διότι στὴν καρδίαν μας
 ἔχεις ἀγάπην κτίσεις.

Εἶσαι χαρὰ τοῦ Ἔθνους μας
 καὶ φωτεινὸν ἀστέρι,
 ὅπου σκορπίζεις ἅγιο φῶς
 στὰ σκλαβωμένα μέρη.

Νυμφίος στὴν Ἑπτάνησον,
 ἀστὴρ στὴν Θεσσαλίαν,
 στὴν Κρήτην μας σ' ἐγνώρισαν
 ἀναλαμπὴν ἁγίαν.

Π ο λ ὺ κ α λ ἄ τῆς Κρήτης μας
ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ τὴν λῦσι,
π' ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος,
τὴν ἔχει ἀναστήσει.

Ἐπάνω σ' αἶμα ἐρίπτετο
ὡς βγῆκε ἐκ τοῦ πλοίου,
τὸ βλέμμα τοῦ ἀγαπητοῦ
υἱοῦ σου Γεωργίου.

Ἐνῶ κ' ἐκθέσεις πέρα ἐκεῖ
ἔχει ἐγκαινιάσει,
ποῦ ἡ Εὐρώπη κι' ὄλ' ἡ γῆ
τὸν ἔχουνε θαυμάσει.

Καὶ μιὰν εὐχὴν ἐκφράζομεν
μ' ἐλπίδας κι' ἀγωνίας
νὰ τὸν ἰδοῦμεν Ἀρμωστήν
καὶ τῆς Μακεδονίας.

Αὐτὸς Κ' ἐκεῖ τσ' ἐνώσεως
τὸν δρόμον νὰ χαράξῃ
καὶ τόσων ἀντιζήλων τῆς
τὴν θύραν νὰ τοὺς φράξῃ.

Εἰς τοὺς Γαμοὺς
τῆς Βασιλοπούλας
καὶ Μεγ. Δουκίσσης
ΜΑΡΙΑΣ

Μ' ὄλου τοῦ ἔθνους ταῖς εὐχαῖς ἀγάπη τῆς καρδιάς μας,
γλυκεῖά Βασιλοπούλα μας, μονάκριβη χαρὰ μας,
χρυσὰ σ' ἀλλάζουν στέφανα, καὶ κάθε μιὰ καρδιά
Σὲ εὐχεταὶ Μαρία.

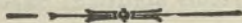
Καθε καρδιά στους γάμους σου από χαράν σκιρτάει,
γιατί τὸ ἔθνος λατρευτὴ Μαρία σ' ἀγαπάει,
κι' ἂν μακριὰ μᾶς ἔφυγες, μένεις ἐλπίς γλυκεία
στὸ ἔθνος σου Μαρία.

Ποτὲ ἀπὸ τὴν μνήμην σου ἄς μὴν ἔαλειψῇ ὁ χρόνος,
μίαν γλυκεϊὰν ἐνθύμησιν τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος,
τὴν καλλονή, τὸν Ἥλιο της, τοὺς κήπους καὶ τὰ ἴα
π' ἐλάτρευες Μαρία.

Ταῖς μαγικαῖς τῆς Ἀττικῆς νυκτιῆς καὶ τὸ φεγγάρι,
τοῦ γαλανοῦ της Οὐρανοῦ τὴν ὀμορφιά καὶ χάρι,
τὸ «Μὸ ρεπὸ», τ' ἀνθόλουστα τῆς Κέρκυρας τοπεῖα
μὴ λησμονεῖς Μαρία.

Ἀπ' τὴν γλυκεϊὰν Ἑλλάδα σου εἰς τὰς σεπτὰς σου χεῖρας
στεφάνι δέξου π' ἐπλεξεν ἡ πόλις τῆς Κερκύρας,
μὲ ἄνθη, τριαντάφυλλα καὶ μὲ εὐώδη ἴα,
στοὺς γάμους σου Μαρία.

Εἰς ταῖς χρυσαῖς ταινίαις του ὑπάρχουνε γραμμῆναις
τρεῖς λέξεις τῆς ἀγάπης μας ἀπ' τὴν καρδιά βγαλμέναις,
μ' αὐταῖς μιλεῖ στους γάμους σας τοῦ ἔθνους ἡ καρδιά,
«Νὰ ζήσετε Μαρία».

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

(Κατόπιν τοῦ βομβαρδισμοῦ τοῦ Ἀκρωτηρίου ἐν Κρήτῃ).

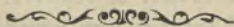
Κρότον ἰσχυρὸν ἀκούω πυροβόλων,
 Σείεται ἡ γῆ, τὸ σῦμπαν ἀλλαλάσει,
 Στόλοι Ἰσχυρῶν καὶ στρατιαὶ κινουῦνται
 Μέγα τὸ κακὸν ἐκεῖ ἐν Μεσογείῳ,
 Ἐνθα Ἑρῶϊς καὶ ἔθνομαρτυς νῆσος,
 Πάλιν πολεμᾷ κατὰ τῆς δεσποτείας,
 Ἴνα τὸν ζυγὸν ἀποτινάξῃ πλέον
 Τοῦ αἰμοχαροῦς, τοῦ ἄλλου Μινωταύρου,
 Φέρει δὲ βαρεῖς ἀλύσεις τῆς δουλείας
 Ἄς καὶ διασπᾷ ἐν Ἀρηίῳ μένει,
 Βαίνει δὲ Θησεὺς ἵνα τὴν σῶτη νέος,
 Ἄλλὰ τότε εὐθύς τῇ ἰσχυρῶν βουλήσει
 Πέδαις ταῖς χερσὶν δεσμεῖται βαρυτάταις,
 Ἴνα μὴ αὐτὴ τῶν ἰσχυρῶν ταράσση
 Τὴν εἰρηνικὴν ὡς ῥύακος πορείαν, (:)
 Ἄρα κατ' αὐτούς, πρὸς τὴν κοινὴν εἰρήνην!,
 Τῶν αἰμοχαρῶν ἡ μάστιγιξ ἐλευθέρα,
 Τὸν εἰρηνικὸν νὰ συνεχίζῃ πρέπει
 Πόθον τῶν Κρατῶν, διὰ σφαγῶν κ' αἱμάτων
 Διὰ ἐμπρησμῶν, δηλώσεων καὶ φόνων,
 Τὸ αἰμοχαρὲς καὶ δολοφόνον ξίφος,
 Τὴν μαρτυρικὴν νὰ διασχίζῃ νῆσον
 Ὑπὸ Οὐρανὸν χαράσσοντα τὴν Δῦσιν
 Τοῦ ὀνομαστοῦ ὡς φωτεινοῦ αἰῶνος.

 Ἦλιε τ' Οὐρανοῦ τῆς Οἰκουμένης Λύχνε,
 Λάμπσον νὰ ἰδῶ τὴν χώραν τῶν γιγάντων,

Τὴν ἡρωϊκὴν τῆς Μεσογείου νῆτον,
Τὴν ἱστορικὴν καὶ Τουρκομάχον χώραν.

Ἔψιστε Θεὲ δημιουργὲ τοῦ κόσμου,
Ὁ ἐξ Οὐρανοῦ τὰ πάντα δικτάττων,
Χάριν σοῦ ζητῶ ὡς Σημεῶν τις ἄλλος,
Χρόνον τῆς ζωῆς νὰ μοὶ χαρίσῃς μόνον,
Ἵνα ὀφθαλμοῖς ἰδίοις διακρίνω,
Τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν ὑψωμένην
Εἰς τὰς εὐκλεεῖς ἱστορικὰς ἐπέλξεις,
Τῆς ἡρωϊκῆς τῆς Μεσογείου νήσου
Ὅταν ὁ χειμὼν ἐκλειψῇ τῆς δουλείας
Ἑαρος δ' ἦῶ τὰ νέφη διαλύσῃ.

Θέλω νὰ ἰδῶ, νὰ τὸ γνωρίσω θέλω,
Τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν ὑψωμένην,
Νὰ τὴν χαιρετοῦ, τῶν Ἰσχυρῶν τὰ πλοῖα,
Ἄτινα σκληρῶς τὴν εἶχον βομβαρδίσει.
Θέλω νὰ ἰδῶ νὰ τὸ γνωρίσω θέλω,
Τὸ ἡρωϊκὸν κ' αἰμοσταγὲς τῆς χῶμα,
Ἀποβιβασθεῖς νὰ ἀσπασθῶ ἀμέσως,
Εἶτα μεταβάς εἰς ἱερὸν εὐκλείας
Τοῦ φωτολαμποῦς ἐκ δόξης Ἀρκαδίου,
Ἴδω καὶ ἐκεῖ τὴν κυανὴν Σημαίαν,
Μὲ χρυσοῦν Σταυρὸν νὰ κυματίζῃ ἄνω,
Ἔσω δ' εἰσελθὼν τὴν γῆν νὰ προσκυνήσω
Κλείουσιν ὅστ' ἔθνομαρτύρων τόσων
Καὶ τοῦ Γαβριὴλ τοῦ Ἱερομονάχου.
Τῶν ἡρωικῶς πυρὶ προτιμησάντων
Τελευτᾶν τοῦ ζῆν, ἢ ζῆν ἐν τῇ δουλείᾳ·
Εἶτα τῷ Θεῷ ἄνω ὑψῶν τὰς χεῖρας
Τὸ τοῦ Σημεῶν ἀναβοήσω ῥῆμα

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ ΑΝΥΨΩΣΙΝ
 ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
 ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Τοῦ Ἐθνικοῦ ἀγῶνος μας περίφανη σελίδα,
 ἀείμνηστε παλαιμάχε τῆς γῆς τῆς μητρικῆς,
 καὶ τῶρ' ἀκόμα ἡ ὄψι σου σκορπάει γλυκειὰν ἐλπίδα
 στὰ βᾶθη τῆς καρδίας μας, ἐκεῖ ποῦ κατοικεῖς.

Μᾶς ἦτανε γραμμένον μας σ' αὐτὸ τὸ πεπρωμένον,
 δουλείας νύκτα ὀλόμαυρη στὸ γένος νὰ ἐλθῇ
 καὶ 'κεῖ ποῦ εἶδαν τὸν Σταυρὸν τὰ ἔθνη ὑψωμένον,
 ὀρδῶν ἀγρίων σύμβολον ἐπάνω νὰ στηθῇ.

Μιᾶς τυραννίας βάρβερης, ἡ μαύρη μάστιγά της,
 αἰῶνες μᾶς ἐμάστιζε στὸν βάρβαρον ζυγὸν
 καὶ ὅταν ἐκραξ' ἡ πατρίς στὰ ὄπλα τὰ παιδιὰ της
 ἐσένα ὦ Θεοδωρε ἐκάλεσ' ἀρχηγόν.

Τὸ ἔθνος μας ἐμέλλετο νὰ ὑποκύψῃ πλέον,
 ποῦ μὴν Εὐρώπην ἔσωσεν ἀπ' τὸν Ἀσιανόν,
 ἀλλ' ὅμως μὲ ἀπόφασιν ἐγέρθηκεν ὡς λέων,
 μὲ τὸν Σταυρὸν, μὲ ὄρκον του, ἐμπρὸς στὸν Γερμανόν.

Τοῦ Λέοντος ἡ ἔγερσις φωτιὰ παντοῦ ἀπλώνει,
 ποῦ φοβερὰ ἀρχίνησε τὰ πάντα ν' ἀπειλῇ,
 καὶ τ' ὄνομα τοῦ Μπότσαρη καὶ τοῦ Κολοκοτρώ η
 Ἐσῆμαιναν Ἠφαίστεια εἰς τὴν Ἀνατολή.

Θὰ μείνουνε ἀθάναταις μ' ἐσὶ στὴν ἱστορίαν,
 ἡ μάχαις τῆς Τριπόλεως καὶ τοῦ Χρυσοβιτζιοῦ,
 τοὺς Τούρκους κατεδίωξες παντοῦ στὴν Ἀρχαδίαν
 καὶ νικημένοι ἐφεύγανε ἀπὸ τοῦ Βαλτετζιοῦ.

Μὲ μέγα θάρρος ἐκραξες στοὺς Ἡρώες σου τότε,
 «μὴ δειλιῶμεν Ἕλληνες, στὸν Ἰμβραῆμ ποτὲ»
 καὶ ὑποχωροῦσαν ἔντρομοι οἱ τύρκανοι δεσπότες,
 καὶ γενικῶς οἱ Ἕλληνες ἐμέναν νικηταί.

Τὸν Δράμαλιν κατέστρεψες στὰ Δερβενάκια πέρα,
 κι' ἀκούσθηκε φωνὴ χαρᾶς κι' ἀπ' ὅλης τῆς Στερηᾶς·
 Θαρρεῖς τὸ γλυκοχάραγμα ἦταν' ἐκεῖν' ἡ ἡμέρα,
 ὅπου ἀέρι ἔπνεε γλυκειᾶς ἐλευθερίας.

Καὶ τώρα στὸ μνημεῖο σου στὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου,
 ὁ διαβάτης ἄς σταθῆ ἔμπρὸς μὲ σεβασμὸν,
 μνημεῖο εἶν τὸ μάρμαρο τοῦ πρώτου μεγαλείου,
 καὶ θὰ σκορπάει τὴν λάμψι του εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΥΜΝΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ.

Ψάλτη γλυκὲ τῆς ἑλευθερίας,
 ποῖός εἰς τὸ νοῦ θὰ βάλῃ,
 τὸν ψάλτη ἐσὲ νὰ ψάλῃ
 πῶς ἄξιός θὰ κριθῆ ;
 ποῖός τὸ οὐράνιο ὕψος σου
 μπορεῖ ν' ἀναμετρήσῃ ;
 ἢ ποῖός θὰ σ' ἀντικρύσῃ,
 χωρὶς νὰ θαμβωθῆ ;

* Ἄν μιὰ λαμπάδα εἴμπορεῖ
 τὸν Ἥλιο νὰ φωτίσῃ,
 κι' ἂν λάμψι τοῦ χαρίσῃ
 τὸ φῶς τῆς τὸ χλωμό,
 τότε κινεῖς θὰ εἰμπόρειε
 ὅσο κι' ἂν γράψῃ ωραία,
 νὰ δώσῃ μιὰν ἰδέα
 γιὰ σὲ τὸν Σολωμό.

* Ἄν ἔκρινε τὸν Σολωμό,
 μὲ λίγη αὐστηρότη
 μ' ἀνύπαρκτα «διότι»
 ἢ νέα κριτικὴ,

ἀλλ' ὅμως ἀναγνώρισε,
αἰσθήματα γενναῖα
καὶ ζωντανὴ ἰδέα
σὲ κάθε στίχο ἐκεῖ.

Ἦταν ἰδέα ποῦ ἴψηλὰ
ἄπλωνε τὰ φερά της,
καὶ στὸ φτερουγισμὰ της
ἐκεῖ στὸν Οὐρανό.
μ' ἓνα της βλέμμα ἐμέτραε
τ' ἀστέρια καὶ τὴν κτίσι,
κ' εἰμπόρειε νὰ μετρήσῃ
καὶ τὸν Ὠκεανό.

Δὲν εἶναι λάμψι τεχνικὴ
ἢ ποίησι νὰ σβύνη,
ἀλλὰ ψυχῆς γαλήνη,
διαύγεια τοῦ νοῦ,
εἰν τῆς καρδιᾶς ἀνούψωσις,
εἰς τὸν Δημιουργόν της,
ἀδελφωσις, ἐνότης
τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ.

Ἔχε στά βάθη τῆς καρδιᾶς
τὸ δόλιο Μεσολόγγι,
κ' οἱ στεναγμοὶ κ' οἱ βόγγοι
ἐφθάναν ὡς ἐκεῖ·
τῶ, δυνατῶν τὸν πίκρανε
ἢ τόση τους κκκία,
π' ἀρίναν μὲν Τουρκία
νὰ τοὺς πολιορκῇ !

Ἔγραφ' α' Ἐλάτε οἱ Δυνατοί,
οἱ Βασίλεις ἐλάτε
καὶ στὸν Σταυρὸν κτυπάτε»
Μεγάλοι καὶ τρανοί,
καὶ τὸν Προφήτ' Ἥλια μας,
στὴν Κρήτην ἐκ ἱ πέρα,
βομβάρδιζαν μὲν μέρα
σὰν . . . φίλοι Χριστιανοί ! ! !

Μέσα εἰς ὄλων ταῖς καρδιαίς,
 Θὰ ζῆς εἰς τὸν αἰῶνα,
 κ' ἐκεῖ στὸν Ἑλικῶνα
 σοῦ στήθηκε βωμός,
 Τὸν ἴδρυσ' ἡ ἀγάπη μας
 καὶ μὲ μυρτιὰ πλεγμένη,
 ὑπάρχει χαραγμένη,
 ἢ λέξι «Σολωμός»

ΜΕΡΟΣ Β.

Εἰς τὸν Γενναῖον Ἱπποστράτηγον Τιμ. Βασσόν.

Γνωρίζω ποῖο παράπονο ὑπάρχει στὴν καρδιά σου
 μὰ δὲν τὸ μαρτυρεῖ,
 ἐκεῖνο π' ἀνεκλήθηκες μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ σου,
 «ἀνάγκη καὶ Θεοί . . .»

Ἡ Κρήτη τὸν Θησέα της ἐζήτησε 'κεῖ πέρα,
 καὶ κλήθηκες ἐσύ,
 καὶ πάντες σ' ἀνεγνώρισαν γλυκειᾶς ἀυγῆς ἀστέρα
 τοῦ Μίνωα τὸ νησί.

Καὶ ἐπεδόθης πάραυτα τὰ πάντα νὰ συντάξῃς
 μὲ φρόνησιν καὶ νοῦν,
 ὡς καὶ σταῖς μάχαις π' ἔδωσες ὑπῆρξ' τόση τάξις
 ποῦ ὅλοι σ' ἐπαινοῦν.

Ἄλλ' ὅμως κάθε λύπη σου γιὰ τὴν ἀνάκλησίν σου
 καιρὸς νὰ διαλυθῇ,
 ἀφοῦ ἡ κυανόλευκος ἐκεῖ στὴν ἑπαλξίν σου
 σ' ὀλίγον θὰ στηθῇ.

Κι' ὡς τὸ γνωρίζεις, τάχιστα ἔρχετ' ἡμέρα ἄλλη,
 ποῦ θὰ σ' ἀνατεθῆ
 Ἐκ μέρους τῆς πατρίδος μας ἀποστολὴ μεγάλη
 π' ὁ νοῦς σου τὴν ποθεῖ.

Εἰς ἔθνικὴν πανήγυριν μαζί με τὰ παιδιά σου
 ἐσὺ θέλεις κληθῆ,
 κι' ὅσος ἐχθρῶν μας ἀριθμὸς βρεθῆ ἐκεῖ μπροστά σου,
 εὐθύς θὰ σαρωθῆ.

Εἰς τὸν ἐνδοξὸν
 ἐν Δομοκῷ Πέσοντα
 Φιλελληνα Ἐεῖταλιας
 Βουλευτὴν
 Φράττην.

Τῆς φωτιᾶς, ὦ παληκάρια,
 μετριάστε τὴν ὀρμή,
 σ' ὅσους ἔπεσαν στὴν μάχη
 ν' ἀποδώσετε τιμὴ.

Τελευταῖον δῶστε φόρον,
 εἰς τὸν Φράττην, βουλευτὴν,
 στρατιώτην, δικηγόρον,
 καὶ ἀνδρείον μαχητὴν.

Σεῖς π' ἐπέσατε στὸν σῆλον,
 τοῦ πολέμου ἐκεῖ μαζί,
 μέ τοῦ Σάντα Ρόζα κι' ἄλλων,
 τ' ὄνομα σας θέλει ζῆ.

Δομοκὸς καὶ Σφακτηρία,
 κλειοῦν ὀνόματα κλειῶν,
 καὶ θὰ ζοῦν στὴν ἱστορίαν,
 ὅπως σὺ στὸν Οὐρανόν.

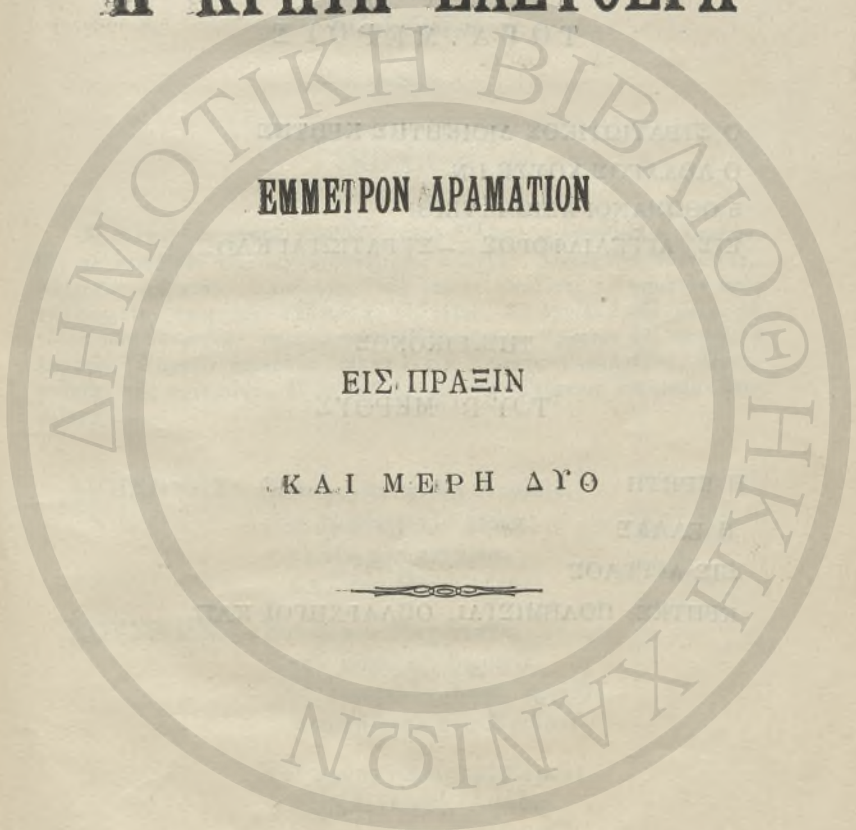
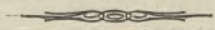

Η ΚΡΗΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

ΚΑΙ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΧΟΥΣΕ Ι·Ν

5 ΟΘΩΜΑΝΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

ΕΙΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ —ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΚΑΠ...

ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ Β' ΜΕΡΟΥΣ

Η ΚΡΗΤΗ

Η ΕΛΛΑΣ

ΕΙΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΚΡΗΤΕΣ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ, ΟΠΛΑΡΧΗΓΟΙ ΚΑΠ...

Η ΚΡΗΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ προαύλιον τοῦ Στρατ. Διοικητηρίου Χανίων. Εἰς τὸ ἀριστερὸν τῆς σκηνῆς ἰστάμενος ὁ Στρατ. Διοικητὴς, θεᾷται τὴν διέλευσιν στρατοῦ, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἀκούεται τὸ γνωστὸν πρὸς τὴν σημαίαν τουρκικὸν σάλπισμα, τὸ τέλος τοῦ ὁποίου διαδέχονται τὰ οὐρᾶ τῶν ὀθωμανῶν στρατιωτῶν. Εὐθὺς ἀμέσως ἔρχεται ἐπὶ σκηνῆς ὁ λοχαγὸς Χουσεῖν κομιστὴς διαταγῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Προηγούνται τῆς συνομιλίας αἱ συνήθειαι παρὰ τοῖς Τούρκοις ἑδαφιαῖαι ὑποκλίσεις.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ Καλῶς μᾶς ἤλθες Χουσεῖν,
τὶ ἔμαθες; τὶ ἔξέρεις;
τὶ νέα χαβαντήσια,
ἀπὸ τὴν Πόλιν φέρεις;

ΧΟΥΣΕΙΝ — Σοῦ φέρνω ἐξοχώτατε,
τοῦ Βασιλεῖα φερμάνι,
κ' ἐπιστολὴν ὅπου προχθὲς
μοῦ ἔδωσαν στὸ Ντιβάνι,

Κκὶ μοῦπαν καὶ προφορικῶς
στὴν Πόλιν οἱ Ἀγάδες,
ὑπασπιστοὶ καὶ αὐλικοί,
κι' ἀκόμη κι' οἱ Σοφτάδες

Νὰ λάβης αὐστηρότατα
τὰ μέτρα, καὶ ταχέως
προτοῦ κανένας κίνδυνος
μᾶς ἔλθῃ, πάλιν νέος.

Παρασηκῶσαν τριμερὰ
οἱ Κρήτες τὸ κεφάλι,
κάψε καμπόσους ζωντανούς
νὰ φοβηθῶν οἱ ἄλλοι.

Φρονεῖ δὲ ἡ Κυβέρνησις,
π' ἂν κεφαλὴν σηκώνουν,
φταῖν κ' οἱ ἀρμόδιοι πολὺ,
ποῦ δὲν τοὺς διορθώνουν.

Ἴδου καὶ ἡ διαταγή,
κ' ἐκτέλεσε συντόμως
κι' ἄς βασιλεύσῃ γενικῶς
ὁ θάνατος κι' ὁ τρόμος!

(Ο Χουσεῖν παραδίδει τὴν
ἐπιστολὴν, ἣν ἀποσφραγίσας
ὁ Διοικητὴς ἀναγιώσκει)

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ — Πολὺ καλὰ ὦ Χουσεῖν
πρὸς ὅλα συμμοροῦμαι,
πλὴν τί ζητοῦν αὐτοὶ ἐδῶ;
προσμέρησε νὰ ἰδοῦμε.

(Εἰτέρχονται ὅ ἀξιωματικοὶ)
ὕποκλινόμενοι κατὰ τὸ ἔθιμον).

ΣΚΗΝΗ Β.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ Α' — Ἦλθμεν Ἐξοχώτατε,
τὰ νέα νὰ σ' εἰποῦμεν,
διότι πράγματα φρικτὰ
στὴν Κρήτην θὰ εἰδοῦμεν.

Διότι ἀναθάρρυσε
τὸ γένος τῶν ἀπίστων,
καὶ μᾶς φοβίζει τρομερὰ
ἡ ἀναθάρρυσίς των.

Λησμόνησαν οἱ ἄθλιοι
πῶς εἰν ὑποτελεῖς μας,
καὶ ἡ ζωὴ τους κρέμαται
σ' αὐτὴν τὴν θέλησίν μας,

Ἄλλὰ τολμοῦν οἱ ἄπιστοι
κεφάλι νὰ σηκώνουν,
στά ὄπλα νὰ προσφεύγουν
νὰ μᾶς ἀναστατώνουν.

ΑΞΙΩΜΑΤ. Β' — Τοὺς δῶσαμ' ὅμως κ' ἐννοιωσαν
τι θὰ εἶπῃ ἀνδρεία,
κ' εἰς φλόγας παρεδώσαμεν
Ἡράκλειον κκι Χανία.

Ἄλλὰ αὐτοὶ οἱ ἄπιστοι,
ἀκόμη ἐτολμοῦσαν,
στήν μιὰν μερὴν ἐκαίγονταν,
στήν ἄλλην πολεμοῦσαν.

ΑΞΙΩΜΑΤ. Γ' — Σκυλιὰ εἶν' ἐξοχώτατε,
κ' εἶν' ἡ ἀλήθεια τούτη,
ποτέ δὲν τοὺς ἐφόβησε
τὸ βόλι κ' ἡ μπαρούτη.

Τὸν θάνατον τὸν προτιμοῦν
τοῦ φωτεινοῦ Ἡλίου,
κι' ἄλλοτε ζῶντες κήκηκαν
ἐντὸς τοῦ Ἀρκαδίου.

Διὰ νὰ μὴ παραδοθοῦν
ποῦ τόχαν καταισχύνην.
τὸν θάνατον προτίμησαν
στήν ἐποχὴν ἐκείνην.

ΑΞΙΩΜΑΤ. Δ' — Μιὰ τέτοια ἄπιστη γενεά,
διὰ νὰ ἠσυχάσῃ,
πολλὰ βασανιστήρια
τῆς πρέπει νὰ περάσῃ,

Καὶ θεῖλουμ' ἐξοχώτατε,
διαταγὰς δικᾶς σας,
διὰ νὰ πράζωμεν κ' ἐμεῖς
κατὰ τὸ θελημαῖά σας.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ — Ἄπ' ὅλ' αὐτὰ ποῦ γίνονται,
καταγανακτισμένοις.
διατάζω ἐξολοθρευτιν
στῶν Κρητικῶν τὸ γένος.

Ἄρκει ἡ τόση ἀνοχή,
 σφαγή εὐθύς ν' ἀρχίσῃ,
 κι' ἂν ἔχῃ θάρρος ἡ Ἑλλάς
 ἄς βγῆ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ἐὰν στὴν Κρήτην κάναμεν
 ὅ,τι στὴν Ἀρμενίαν,
 δὲν θὰ τολμοῦσε Κρητικὸς,
 νὰ θέλῃ ἐλευθερίαν.

Εἰς τὴν περὶ ἐνώσεως
 πολλὴν ἐπιμονὴν τοὺς,
 τὸν Ἄδην μὲ τὸν θάνατον
 ἄς λάβουν ἐνωσὶν τοὺς.

Ὅφειλομεν τὴν ὑπαρξίν
 τῆς Αὐτοκρατορίας,
 στὸν τρόμον, σούβλισμα, σφαγᾶς,
 καὶ τὰς λεηλασίας.

Οἱ ἔνδοξοὶ μας πρόγονοι,
 σὰν μπῆκαν εἰς τὴν Πόλιν,
 στὸ πῦρ τὴν ἐπαράδωκαν
 καὶ εἰς τὰς φλόγας ὄλην !

Τρεῖς ἐβδομάδας ἔσφριζαν
 κ' ἐκτίγαν' ἀπανθρώπως,
 κι' αὐτοὺς τοὺς καλογήρους τῶν
 ἐπνίγαν ἀδιακόπως.

Πᾶει τῆς δόξης ὁ κειρὸς,
 π' ἐσπείραμεν τὸν τρόμον,
 ποῦ δὲν τολμοῦσεν ὁ βῶμηθός
 νὰ κατεβῆ στὸν δρόμον.

Ἦταν σκληροὶ οἱ πρόγονοι
 κι' ἀκλόνητοι ὡς βράχοι,
 κ' ἐκρέμασαν στὸ ὕστερον
 κι' αὐτὸν τὸν Πατριάρχη.

Ἄλλ' ὅμως ὡς ἀρχίσαμεν
 νὰ δίνουμ' ἀμνηστείας,
 ἐφέραμεν τὸν ὄλεθρον
 τῆς Αὐτοκρατορίας.

Παντοῦ τὸν τρόμον φέροντες
 μὲ σπάθην γυμνωμένην,
 οἱ ἥρωες πατέρες μας,
 ἐμβῆκαν καὶ στὴν Βιέννην.

Καὶ θὰ ἐκυριεύαμεν,
 εὐκόλως κάθε πόλιν,
 καὶ θὰ 'λαμπ' ἡ ἡμισέληνος
 εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην,

Ἐάν τὸ γένος τῶν Γρῆκικῶν,
 δὲν ἤθελεν ἀρχίσει
 μὲ τὰς ἐπαναστάσεις του,
 νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν γενναῖοι μου,
 στὸ πῦρ ὀρμηστε ὄλοι,
 καὶ τ' ὄνομα σας θ' ἀκουσθῇ
 σ' Ἀνατολὴ καὶ Πόλι.

Τιμήσατε τὰ ἄρματα
 τὰ δαφνοστολισμένα,
 κι' αὐτὰ τὰ γιαταγάνιχ σας
 τὰ τόσον ἔξακουσμένα.

Κάψατε, σφάξατε τὸ πᾶν,
 καὶ βρέφη εἰς τὴν κλίνην,
 δώσατε πλήρη θάνατον
 στὴν γενεὰν ἐκείνην.

Γερόντων μὴ λυπούσασθε,
 καὶ ἀδυνάτων παίδων,
 κι' ἄς εἶν ἡ πρώτη σας ὀρμὴ
 κατὰ γυναικοπαίδων.

Αἰῶματ. Ε' — Συγγνώμην Ἐξοχώτατε,
 νὰ σοῦ εἰπῶ δὲ λέξεις,
 καὶ σύμφωνα στὴν γνώμην μου
 θαρρῶ μὴν ἴσως στερῆξης.

Εἰς τὸν λιμένα εὐρίσκονται
 τῶν Εὐρωπαϊῶν πλοῖα,
 καὶ μὴ διατρέξῃ κίνδυνον
 ἡ Αὐτοκρατορία!

Διότι ἐνθυμούμασθε
εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον,
ὅτι αὐτοὶ μᾶς ἔκαψαν
ἐκεῖ στὸ Ναυαρίνον.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ — Μὴ λησμονῆτ' οὔτε στιγμὴν
π' ὀθωμανοὶ καλεῖσθε,
ἐμπρὸς λοιπὸν ἀνδρεῖοι μου,
νὰ δείξετε τί εἶσθε!

Δὲν πρέπειν στοὺς Ὀθωμανοὺς
τοιαῦται σκέψεις τώρα,
τὰ Ναυαρίνα πάληωσαν
κ' ἦλθε σφαγῶν ἡ ὥρα.

(Ἀκούονται μακρόθεν
πυροβολισμοὶ καὶ ἄλλα-
λαγμός).

Οὐδὲ στιγμὴν μὴ χάνετε,
ἡ δόξα μᾶς προσμένει,
ἰδοὺ τὸ πῦρ ποῦ ἄρχισεν,
ἐμπρὸς ἀνδρειωμένοι!

Καὶ τοὺς ἀνδρείως πίπτοντας,
θὰ δέχεται ἐξ Ἰσου,
καλῶντας ὁ Προφήτης μας
ἐντὸς τοῦ παραδείσου,

(Εἰσέρχεται ἀξιωματικὸς ἀγ-
γελιαφόρος λίαν τεταραγμένος
καὶ ἀσθμαίνων, συνοδευόμενος
ὑπὸ δύο ἐνόπλων στρατιωτῶν).

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ — Στρατὸς εὐγῆν' Ἑλληνικὸς!

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ — Δὲν θᾶσκι στὰ σωστά σου!

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ — κ' οἱ Κρητικοὶ συντάσσονται
στάς διαταγὰς τοῦ Βάσσου.

Ἔτσι καλεῖτ' ὁ ἀρχηγός,
ποῦ 'πικρὸν ἔδω λημέρι
καὶ μᾶς τὴν φιλιάξαν οἱ Γραικοὶ
ἡμέρα μεσημέρι.

Κ' ἔκτοτε τρόμος καὶ κακὸ
 στὴν Κρήτην ἔχει ἀρχίσει,
 κ' εἰς τρεῖς μερηῆς μᾶς ἔχουνε
 καταπολιορκήσει.

(Ἐξακολουθοῦ, ἔξωθι πυροβολισμοί)

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ — Ἐμπρὸς πηγαίνετε ὁμοῦ,
 καθόλου μὴ φοβεῖσθε,
 πᾶρτε τὰ τάγματα κ' ἔμπρὸς,
 εἰς τὴν φωτιᾶν ὀρμηῆτε.

(Ἐνῶ ἐκεῖνοι ἀπέρχονται
 ἕξαλλος ἐξ ὀργῆς προσθέτει.)

Ἐμπρὸς στὸ πῦρ ὀρμηῆσατε,
 γενναῖα παληκάρια,
 τιμήσατε τὸ ἔθνος μας
 π' ἐγέννησε λιοντάρια.

Κι' ἄς ἀνατεῖλῃ ἔνδοξος
 στὸ Κράτος μας ἡμέρα,
 ὡς ὅταν μᾶς ἐτρόμαζεν
 ὀλόκληρος ἡ σφαῖρα!

Ὡς σφάζαμεν Ἀρμένιους,
 ἄς σφάζωμεν καὶ τούτους,
 κι' ἄς σθύσ' ἡ ἡμισέληνος
 τὴν λάμψι τοῦ Σταυροῦ τους.

(Ἀπέρχεται ἀριστερόθεν καὶ οὗτος
 μεθ' ὃ γίνεται ἀλλαγὴ σκηνῆς)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ σκηνογραφία παριστᾷ τὴν Μονὴν τοῦ Ἀρκαδίου.

Ἐπὶ δὲ τῆς Σκηνῆς παρίσταται ἡ Κρήτη καὶ ἡ Ἑλλάς· ἡ μὲν Κρήτη φοροῦσα ἐρυθρὸν φόρεμα καὶ μετὰ τὴν κόμην ἐροισμένην ἐπὶ τῶν ὤμων κἀθηται ἀκουμβούσα ἐπὶ μεγάλου βράχου γύρω τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι καὶ διάφορα Κρητικὰ ὄπλα. Εἰς τὸ ἀριστερὸν τῆς Σκηνῆς διακρίνονται ὀλίγοι κηπάρισσοι φυσικοὶ παριστῶντες τὸ ἐξωτερικὸν νεκροταφείου. Ὅπισθεν καὶ δεξιόθεν τοῦ βράχου ὑπάρχει στήλη ὑψηλὴ ἐφ' ἧς σημειοῦνται μεγάλοις γράμμασι τὰ ἔτη 1453, 1779, 1821, 1864, 1866, 1878, καὶ 1896. Ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς στήλης μεγάλη ἄλυσος προσδεδεμένη καταλήγει ἐπὶ τοῦ βράχου ἀκριβῶς ἐκεῖ ἔθνα ὑ-

πάρχει γραμμένη ἡ λέξις ΚΡΗΤΗ. Τὸ ἔδαφος εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ πετρῶν, διακρίνονται δὲ ἐν μέσῳ αὐτῶν σκελετοὶ ἀνθρώπων ἀναμιχθέντα Κρητικῶν ἐνδυμασιῶν ὀπλῶν κτλ. Ἡ δὲ Ἑλλὰς ἴταται ἐν εἴδει ἀγάλματος (ὡς ἐν τῇ Γαλατείᾳ) ἀντικρὺ τῆς Κρήτης, φέρουσα τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν εἰς τὴν δεξιάν, φερροῦτα δὲ κυανόλευκον ἐστῆτα κατὰ τὸ ἀρχαῖον περίβλημα. Οὐρανὸς ἀστερόεις.

ΣΚΗΝΗ Α.

ΚΡΗΤΗ

Γλυκυτάτη μου μητέρα, ρίψε βλέμμα εἰς ἐμένα
εἰς τὴν Κρήτην, ποῦ σ' ἐτένα, τὰς ἐλπίδας της στηρίζει
εἰς τὴν γῆν αὐτὴν δὲν μένουν παρὰ κόκκαλα σπαρμένα,
κ' ἐβδομηῆντα ὄλα ἔτη. μόνον αἷμα τὴν ποτίζει.

Τῆς ἀνοιξείως λουλούδια δὲν φυτρώνουν ἐδῶ κάτου,
νεκρολούλουδα μονάχα μέσα σ' ἔρημα χορτάρια,
καὶ μαζί με ὅλα τ' ἄλλα, τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου
μας ἐξήρανεν ἀκόμη καὶ τῶν δένδρων τὰ κλωνάρια.

Τ' ἀνυπόφορα δεσμά μου δὲν σὲ θλίβουν ὦ μητέρα;
στήριξέ με ν' ἀναζήσω καὶ νὰ τρέξω εἰς ἐσένα,
Στόν Σταυρὸν μας ὀρκισμέναι ἐγερθήκαμε μιὰ μέρα,
'Ἄλλ' ἡ Κρήτη σου γιορτάζει διαρκῆς εἰκοσιένα.

Ναί, ὡς σήμερον ἀκόμη, δὲν κατέπευσε νὴ μάχη!
οὔτε μιὰν ἡμέραν μόνον δὲν γνωρίζω ἡσυχίας,
αἷμα στάζουνε ἀκόμη καὶ τὰ ὄρη μου κ' οἱ βράχοι,
εἰς αἰσχύνην τοῦ αἰῶνος καὶ αὐτῆς τῆς ἱστορίας!

'Ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο ἄκρον πόλεις δάση πυρπολοῦνται,
ἀπ' τὸ χέρι αἰμοδόρων Βεγγαζίων Ζηπτιέδων,
βασιλεύει μέγας τρόμος καὶ τὰ πάντα ἐρηλοῦνται,
διότ' οἱ ἄπιστοι προβάλλουν εἰς σφαγὰς γυναικοπαίδων! !

Τὰ ἐλεύθερα πουλάκια, ποῦ 'πετοῦν εἰς τὸν ἄερα,
κ' εἰς τὴν Κρήτην μας χαρίζαν τὸ γλυκὺ κελάδημά τους,
μας ἐφύγανε κ' ἐκεῖνα, ἀλλ' ἂν μέναν ἐδῶ πέρα,
μὲ πυρίτιδα καὶ μ' αἷμα θὰ ἐκτίζαν τὴν φωλιὰ τους.

Δὲν ἀπέκαμα ἀκόμη ἂν καὶ εἶμαι σ' ἀς ἀλύσεις,
μόνη ἔρημος καὶ ξένη ἀγωνίζομαι μητέρα,

τρέξε τέλος ἐκεῖ πέρα, τρέξε τέλος νὰ τὰς λύσης,
τῆς γλυκειᾶς ἐλευθερίας ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα.

Ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις δὲν γνωρίζουμ' ἐκεῖ κάτου,
εὐορταί μας εἶν' τῆς μάχης ὁ καπνὸς καὶ ἡ πυρίτις,
καὶ ὁ κόραξ τῆς ἐρήμου ποῦναι σύμβολο θανάτου
'κείνος μόνον βασιλεύει στὰς ἐρημῆς αὐταῖς τῆς Κρήτης.

Δὲν δειλιάζουν ὄχι, ὄχι. λεοντάρηα ἔακουσμένα,
ἔχουν σκέπη τὸ τουφέκι καὶ ἀσπίδα τὴν θρησκευτιαν,
κι' ὡς ἀρχαῖοι πολεμᾶρχοι πολεμοῦν ἀνδρειωμένα
διὰ τὴν πίστιν καὶ πατρίδα μὲ τὴν βάρβαρον Τουρκίαν.

Εἶν' Ἠφαίστειον ἡ Κρήτη, μὲ καπνοὺς καὶ φλόγας μαύρας,
κι' ἔχει καύσει τοὺς τυραννοὺς τῆς φυλῆς τῆς Ἑλληνίδος,
εἶν' ὁ πρόμχχος τοῦ γένους, ἡ Μονὴ τῆς Ἁγίας Λαύρας,
φλογερώτατον καμίνι, τῆς Μεγάλῃς μας Πατρίδος.

Τρέξε γρήγορα μητέρα στὸν ἀγῶνα μου νὰ δράμης
καὶ θὰ μάθουνε ἀμέσως οἱ λαοὶ τῆς ὑψηλοῦ
πῶς τὴν ἔκκηξιν τῆς Κρήτης δὲν τὴν σβένουν αἱ Δυνάμεις,
ἂν κι' ἐκείναι τὴν καρφῶσαν στὸν Σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου.

Ἄλλὰ ἄρα γε νὰ εἶνα πεπρωμένον ὦ μητέρα,
εἰς τὸ αἶμα μέσῃ γρίνος λευθερίας νὰ βλαστήσῃ ;
κι' ἡ γαλάζια τοῦ Σταυροῦ μας, ἡ σημαία ἐκεῖ πέρα
εἰς τῆς Κρήτης τὰς ἐπάλλξεις ὑψηλὰ νὰ κυματίσῃ ;

Ἄν σκληρὴ διπλωματία τὰς ἐλπίδας μου διαλύσῃ,
καὶ φρικτὴ ἀπελπισία στὰ δεινὰ μου ἔλθῃ πλέον,
τὸ «Καλύτερα μιᾶς ὥρας» εἰς τὴν Κρήτην θ' ἀντηχήσῃ
στὴν Μονὴν τοῦ Ἀρκαδίου, ἀπ' τὸν Ῥήγα τὸν Φεραῖον.

Θὰ συναῶω τὰ παιδιὰ μου εἰς πανηγυριν μεγάλην,
μὴν φορὰν ἀκόμη νέκν στὴν Μονὴν τοῦ Ἀρκαδίου,
μὲ Σταυρὸν στὴν μίαν χεῖρα, μὲ φωτιᾶς δκυλὸν στὴν ἄλλη
καὶ θὰ δώσω πλέον τέλος τοῦ φρικτοῦ μου μαρτυρίου.

κι' οἱ λαοὶ σὰν ἀναβλέψουν ὑψηλὰ στὸν Ψηλορίτη
θ' ἀντικρύσουν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Ἐσταυρωμένου
κι' ὡς ληστής σιμῶ σ' Ἐκεῖνον Σταυρωμένη ἐν ἡ Κρήτη,
εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τοῦ πολὺ εὐφημισμοῦ σου.

καὶ σκιαῖς μαρτύρων τώσων, ἀπ' τὸ ὕψος τῶν ὀρέων,
 ἐνωμέναις θ' ἀνακράξουν εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν,
 πῶς ἡ χώρα τῶν Ἠρώων εἰς τὸν κόσμον δὲν ζῆ πλέον,
 δὲν ὑπάρχ' ἡ Κρήτη πλέον, ἀλλὰ ζῆ στὴν ἱστορίαν!

ΣΚΗΝΗ Β.

(Κατέρχεται Ἄγγελος φέρων ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς στέφανον, ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὴν Κρητικὴν σημαίαν, μετὰ γλυκύτητος ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Κρήτην ἐνῶ θέτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της τὸν στέφανον.)

ΑΓΓΕΛΟΣ

Λάβει τῆς δόξης στέφανον,
 ὁποῦ σοῦ τὸν χαρίζει
 αὐτὸς ποῦ μὲ τὸν λόγο του,
 τὰ σύμπαντα ὀρίζει.

Ἐφθάσεν εἰς τὸν θρόνον Του
 οἱ τόσοι στεναγμοὶ σου,
 γιὰ τὴν ἐλευθερίαν σου
 καὶ γιὰ τὴν ἑνώσιν σου

Καὶ τῆς Ἑλλάδος σου βλαστὸν,
 ἄξιον ἡγεμόνα,
 λαμβάνεις τῆς ἐνώσεως
 ὡς πρῶτον ἀρραβῶνα.

ΚΡΗΤΗ

(Ἐν ἐκστάσει)

Ἀνατολὴν γλυκεῖας αὐγῆς,
 οἱ Οὐρανοὶ μοῦ ψάλλουν,
 μὲ στεφανώνουν ἄγγελοι ! !
 καὶ ἀνοίγει ὁ Οὐρανός,

(Παρατηροῦσα πρὸς τὸ βῆθος μὲ χαρὰν)

μὲ τὴν σημαίαν τῆς σκλαβιάς
 τ' ἀδέλφια μου προβάλλουν !
 μ' ἐκείνην ποῦ μᾶς ὠρκίσε
 Πατρῶν ὁ Γερμανός !

ΣΚΗΝΗ Γ.

(Ἡ Ἑλλάς βαίνουσα φιλοστόργως πρὸς τὴν Κρήτην).

Ε Λ Λ Α Σ

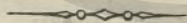
Γλυκεῖά τοῦ Ἔθνους Ἡρώϊς,
ἢ ὦρχ νῦν ἐπέστη,
ἔλθῃ εἰς τὰς ἀγκάλας μου
Κρήτη, . . . Χριστὸς Ἀνάστη!

(Ἐναγκαλιζομένη αὐτήν). ΕΙΚΩΝ

Τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Ἑλλάδος διαδέχονται χαρμόσυνοι κωδωνοκρουσῆαι ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου ὑπὸ τὸ ἀπλετον φῶς τῶν βεγγαλικῶν ἐν μέσῳ διαρκῶν πυροβολισμῶν χαρᾶς, ἐνῶ ταυτοχρόνως χορὸς ἐξ εἰσελθόντων Κρητῶν πολεμιστῶν καὶ ὀπλαρχηγῶν ᾄδει μετὰ τῆς μουσικῆς τὸν ἔθνικόν ὕμνον. Ἡ εἰκὼν αὕτη γίνεται καθ' ὁμοίω-
τυπον τῆς εἰκόνης τοῦ ὄρκου τοῦ Γερμανοῦ, τῶν πολεμιστῶν δηλ. γονυ-
πετῶν ἐχόντων ἐν τῷ μέσῳ τὸν Μητροπολίτην φέροντα χρυσοῦν εἰς τὴν
χεῖρα Σταυρόν, μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα πρὸς τὴν σημαίαν. Ἡ εἰκὼν
τοῦ ἐναγκαλισμοῦ διαρκεῖ μέχρι τέλους τοῦ ἔθνικοῦ ὕμνου, ὁπότε ὑπὸ
τὰς ἀδιαλείπτους χαρμωσύνας κωδωνοκρουσίας καὶ πυροβολισμοὺς πί-
πτει ἡ αὐλαία.

Τέλος τοῦ Δραματίου

ΚΡΗΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑ.

ΜΕΡΟΣ Γ.

ΕΙΣ

ΤΟΥΣ ΕΝΔΟΞΩΣ ΠΕΣΟΝΤΑΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΘΕΝΤΑΣ
ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΜΑΧΑΣ ΤΟΥ 1897

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ
ΠΕΣΟΝΤΑ ΛΟΧΑΓΟΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΣΟΛΩΜΟΝ

Δὲν ἔστεψαν τὸν τάφον σου
ἀείμνηστ' Εὐαγγέλη,
μὲ ρόδα καὶ μὲ στέφανα,
στὴν ἐλευθέραν γῆν,
πλὴν τ' ὄνομά σου σταῖς καρδιαῖς
ἐγράφηκε, καὶ μέλλει
ἐκεῖ νὰ μένη πάντοτε
μ' ἀγάπην καὶ στοργήν.

Στὴν Ἕπειρον ᾗ πολέμησες
ὑπὲρ ἐλευθερίας,
τῶν πόθων καὶ ὀνείρων μας
ἠθάρρεις τὴν αὐγὴν,
ἐπίστευες πῶς ἔπαυε,
τὸ σκότος τῆς δουλείας
στὴν εὐανδρὸν μας Ἕπειρον,
τοῦ Πύρρου μας τὴν γῆν.

Ἄλλ' ἦτον εἰς τὴν τύχην μας
καὶ τοῦτο γεγραμμένον,
ἡ ὥρα ἡ χαρμόσυνος
ν' ἀργῆ γιὰ νὰ ἐλθῆ,
καὶ τ' ὄνειρον τοῦ ἔθνους μας
νὰ μένη γεγραμμένον
καιρὸν ἀκόμη ὄνειρον
χωρὶς νὰ δικλυθῆ.

Ὡς ἦρωες ὑπερήσπισες
 τὴν δόξαν τῆς φυλῆς μας,
 θυσιάσας καὶ τὴν ὑπαρξίν,
 γενναίως πολεμῶν,
 δικαίως δὲ σεμνύνεται
 ἡ ἔνδοξος Πατρίς μας,
 τοιαῦτα τέκνα ἔχουσα,
 καθὼς τ' ἴν Σολωμόν.

Ἄτρομητος ἐδείχθηκες
 στὰς μάχας στρατιώτης,
 στὸ πῦρ προπορευόμενος.
 τοὺς ἄνδρας ὀδηγῶν,
 καὶ κλαίει ἡ ταλαίπωρος
 πατρίς μας, τὸν υἱὸν τῆς,
 τὸ τέκνον τῆς τὸ ἄξιον
 τὸν ἦρωα λοχαγόν.

Τῆς μάχης τὸν ἀντίλαλον,
 ποσῶς δὲν ἐφοβήθη,
 τ' ἀνδρεῖα στήθη του ἔθισσε,
 ἀπέναντι στιφῶν,
 τὸν τρόμον δώσας στοῦ ἐχθροῦ,
 τ' ἀμέτρητα τὰ πλήθη,
 περιτροπῶν τὸν θάνατον,
 τὰ πάντα ἀψηφῶν.

Καὶ ὅταν τὴν καρδίαν του,
 τὸ βόλι διεπέρα,
 ἀπ' τὰ γενναῖα χεῖλη του
 δὲν βγήκε στεναγμός,
 καὶ μόνον «χαῖρ' (ἐφώναζε),
 Ἑλλάς γλυκεῖά μητέρα»,
 κα' εὐθὺς ἀμέσως ἐπιπτε
 ὁ ἦρωας Σολωμός.

Στοὺς ἄνδρας τότε ἐκραξεν,
 «ἐμπρός ὦ παληκάρια,
 »δὲν βλέπτει διόλου Ἕλληνας,
 »ὁ θάνατος ἐνός,
 »καὶ κρύψατε τὸ σῶμα μου,
 »πρὸς ὥραν μὲ χορτάρια»,
 αὐτὰ ἐπρακάζεσεν,
 ὁ ἦρωας εὐγενῶς.

Εὐάνδρου νήσου καύχημα,
 ἀστὴρ Κεφαλληνίας,
 μὲ θάρρος ἀνερχόμενος
 ἐκεῖ στὸν Οὐρανόν,
 τὸν Πλάστην παρακάλεσε
 μεθ' ὅση; παρρησίας,
 νὰ σώσῃ τὴν πεκτρίδα μας,
 τῶν τόσων τῆς δεινῶν. (2]

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ. ΠΕΣΟΝΤΑ

ΠΕΤΡΟΝ ΣΚΙΑΔΑΝ

ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΛΟΙΠΟΥΣ ΠΕΣΟΝΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΜΑΧΑΣ

ΦΟΙΤΗΤΑΣ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

Ἐνθουσιώδης στὴν φωνὴν
 προστρέξας τῆς πατρίδος,
 μετὰ αὐταπαρνήσεως,
 καὶ θάρρους καὶ ἐλπίδος,
 τὴν ἔπαινον ἐλάβανες,
 ἐπάνω στὸν σωρόν σου,
 ὑπὸ τῶν συναδέλφων σου,
 καὶ αὐτῶν τῶν ἀρχηγῶν σου.

Ὅπου εἰς σέ ἐθαύμασαν
 τὸ θάρρος, τὴν ἀνδρείαν,
 τὴν γενναϊόφρονα ψυχὴν,
 τὴν ἔκτακτον καρδίαν.

Ἡ ἐλευθέρᾳ μας πατρίς,
 ποῦ ἔχετε τιμήσει,
 τὸ αἷμα σας θυσιάζοντες,
 ὅπως Μεγάλῃ ζήσῃ,

Ποῦ ἐν τοῖς πρώτοις τρέξατε
ὡς ἄξιοι υἱοὶ τῆ,
εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν
γὰ τὴν ἀνάστασίν της,

Τὸ ὄνομά σας ἔχαραξεν
ἐπὶ λαμπροῦ μνημείου,
ἐκεῖ εἰς τὸν περίβολον
τοῦ Πανεπιστημίου.

Στάς γενεὰς ὑπόδειγμα,
καθεὶς νὰ σὰς μιμῆται,
κ' ἐνῶ ἐπέσατε νεκροί,
αἰώνια νὰ ζῆτε.

Ὅποτε δὲ Ἑλληνικὸν
θὰ περιβάλη Στέμμα
τὴν γῆν π' ἐφιλοξένησε
τόσων ἀνδρείων αἵμα,

Τότε ἡρώων ἢ πατρῖς,
θὰ κτίση εἰς τιμὴν σας
στὸν τόπον ποῦ τὴν ὕστερην
ἀφίσατε πνοήν σας.

Σὺ Πέτρο δὲν ἀπέθανες
γιατὶ δὲν ἀποθνήσκουν
ὅσοι ἀντὶ νὰ βροῦν τὴν γῆν
τὸν Οὐρανὸν εὐρίσκουν.

Πράγματι ζῆς ἀθάνατος,
μὲ τὰ παιδιὰ τὰ ἄλλα,
ὡς γόνος ἄξιος τῶν ἀνδρῶν,
π' ἐπέσαν εἰς τοῦ Λάλα.

Εἰς τὸν Ἥρωα

ΡΙΚΚΙΩΤΗΝ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗΝ

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΕΝΝΑΙΩΣ ΑΓΩΝΙΣΘΕΝΤΑΣ
ΕΝ ΔΟΜΟΚΩΙ ΙΤΑΛΟΥΣ.

Σὺ γνωρίζεσαι ἀπ' τὴν τύση
πολεμόκραχτη ὄρμη,
τὸ παράστημα, τὴν ὄψιν,
τ' ἀνδρικώτατο κορμί.

Εἰς τὴν ῥάχην στὸ λαγκάδι,
 σὲ ἐτρόμαξ' ὁ ἐχθρός,
 κι' ἀνεδείχθης Γαριβάλδη,
 γόνος ἄξιος τοῦ πατρός.

Δὲν σ' ἐφόβισε τὸ σηῆνος
 τῶν ἐχθρῶν στὸ Δομοκό,
 κ' ἐπολέμαες ὡς ἐκεῖνος,
 μ' ἕνα σῶμα ἰδικό.

Ἐξεπλήρωσες μὲ ζέσι
 τὸν σκοπὸν σου τὸν καλόν,
 κι' ἀνεδείχθης στὴ μέση
 τῶν γενναίων Ἴταλῶν.

Τοὺς γνωρίζω ἀπ' τὴν ἀνδρείαν,
 ἀπ' τὸ βῆμα τὸ ταχύ,
 τὴν εὐαίσθητην καρδίαν,
 τὴν ἀτρόμητην ψυχή.

Μὲ μυρτιά καὶ μ' ἀρμπαρόζα,
 συμβολὴν ἀδελφική,
 εἰς τὴν γῆν τοῦ Σανταρόζα
 νὰ θαφτοῦν ἐπῆγαν κεῖ.

Ἀπ' τὴν φίλην Ἴταλίαν,
 ἀδελφὴν καρδικκὴν,
 νέαν εἶδαμεν θυσίαν
 Ἴταλῶν ἀδελφικὴν,

Μὲ αὐτὴν στὴν ἱστορίαν,
 Μᾶς ἐνώουνε στενωῶς,
 τὰ παθήματα ἢ δουλεία,
 κι' ὁ γλυκὺς μας Οὐρανός,

Γαριβάλδη, ἡ δάφνη ἐκεῖνη,
 π' ἔχεις λαβ' εἰς Δομοκόν,
 μιὰν ἀκόμη λάμψη δίνει,
 σ' οἶκον Μέγα πατρικόν.

ΕΙΣ
 ΤΟΝ ΕΝ ΔΟΜΟΚΩ ΠΕΣΟΝΤΑ
 ΦΙΛΕΛΛΗΝΑ ΙΤΑΛΟΝ
 ΓΟΥΙΔΟΝ ΚΑΠΕΛΛΗ
 (Δεκαπενταετή).

Ποῖον αἶσθημ' ἀγγελοῦδι,
 πὲ ὀδήγησε 'κεῖ πέρα ;
 ποῦ ἀρῖνεις ὦ λουλοῦδι,
 μιὰν παντέρημη μητέρα ;

Στὴν καρδίαν σου φέρναν πόνον,
 ἡ σκληρότης τῶν δεινῶν,
 τὸ σπαθὶ τὸ δολοφόνον,
 κατ' Ἑλλήνων Χριστιανῶν.

Καὶ ἐκίνησες μ' ἐλπίδα,
 ἂν γυρίσης μιὰν ἡμέραν,
 νὰ ἰδῆς τοῦ Λεωνίδα,
 τὴν πατρίδα ἐλευθέραν.

Ἄν μικρὸς τὴν ἡλικίαν,
 ἦσουν μέγας στὴν ψυχὴ,
 κ' εἰς Ἑλλάδα κ' Ἰταλίαν,
 τ' ὄνομά σου θ' ἀντηχῆ. (3)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΗΓΑΔΙΩΝ

(Απόσπασμα ἐκ ποιήματός μας).

Δὲν τοὺς φόβησαν καθόλου.
 οὔτε τ' ἄστατα στοιχεῖά,
 οὔτ' ἡ ἔλλειψι ἀπ' τὰ βόλγια
 κ' ἡ ἀνώμαλη ραχηά.

Τότ' ἐμπρὸς μ' ἐφ' ὄπλου λόγχην,
 εἰς τὸ πρόχωμα ὁμοῦν,
 καὶ σὰν ἄξια παληκάρια
 μὲ τὴν λόγχη πολεμοῦν.

Εἰς τῆς μάχης τὸ πεδίον,
 τόσα κόκκαλα, κορμιά,
 βρίσκοντ' ἄθρακτα ἀκόμα,
 σκορπισμένα στήν ἔρμηά.

Ὅποιος 'κεῖ διαβῆ θὰ κλαύσῃ,
 τ' εἶν σάν ν' ἄκουε μιὰ φωνή,
 τὰ ἐξῆς νὰ τοῦ φωνάξῃ
 μὲ λαλιὰν ποῦ συγκινεῖ.

« ΔΙΑΒΑΤΑ ΜΗ ΤΟΝ ΚΛΑΙΕΙΣ
 » ΣΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΜΕΝΕΙ
 » ΚΙ' ΑΝ ΔΙΕΛΘΗΣ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ
 » ἼΠΕ ΕΙΣ ΟΠΟΙΟΝ ΑΠΟΡΕΙ,
 » ΟΤΙ ΜΕΝΟΜΕΝ ΕΝΤΑΥΘΑ
 » ΚΙ' ΟΙ ΔΙΑΚΟΣΙΟΙ ΕΝΩΜΕΝΟΙ,
 » ΤΗΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
 » ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΑΣ ΦΡΟΥΡΟΙ.»

ΣΤΟΝ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΝ
 ΚΛΕΙΝΟΝ
 ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
 Κ' ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐπί τῇ εἰς Ἰταλίαν μεταπορᾶ τῶν ὁστῶν τοῦ ΦΡΑΤΤΗ.

Μᾶς φεύγει; . . . φεύγεις διατί;
 γιατί νὰ μᾶς ἀφίσης;
 ἀφοῦ κε' αὐτὸ τὸ αἷμά σου,
 γιὰ μᾶς ἤλθες νὰ χυθῆς;
 Ἐένος δὲν εἶσ' ἀπὸ ἐμᾶς,
 στὸ λέγει κ' ἡ ψυχὴ σου,
 κ' ἡ ἀναχώρησί σου
 ἀφίνει τὸν καῦμόν,

Ἄλλὰ θαρρῶ εἶν ἡ βία σου,
 στήν φίλην Ἰταλίαν,
 ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος σου
 νὰ δώσης ἀσπασμίν,

Πέρνεις μαζί σου ὀλίχρυσον
 στήν κεφαλὴν στεφάνι,
 ὅπου ὁ χρόνος δὲν μπορεῖ,
 ποτὲ νὰ τὸ μαράνη.
 τὸ πλεξε μ' ἄνθη ἐκεῖν' ἡ γῆ,
 π' ἀγάπας σὰν πατρίδα,
 ἀπὸ τοῦ Λεωνίδα
 ἐπάνω τὸν σωρό.

Κι' ἂν ἔφυγε τὸ σῶμα σου,
 κι' ἂν πέταξ' ἡ ψυχὴ σου,
 μάς μένει ἐνθύμησί σου
 τὸ αἷμα πάντα ἐδῶ.

Μ Ε Ρ Ο Σ Δ.

ΑΠΟ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΒΡΑΧΟΥ
 ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ
 Α Θ Η Ν Ω Ν

Βοηθὸς γενοῦ ἐμοὶ ὦ φαντασία,
 Ὑψος ἀνελθεῖν τρισύψιστον καὶ μέγα,
 Εἰς τὸν Ἱερὸν τῆς Πολιούχου βράχον,
 Ἐδραν τῶν Θεῶν καὶ Ἀθηναῶν Πανδρόσου,
 Ἐνθα γενικὸν προσκύνημα λατρείας
 Σήμερον ἐστὶ τῆς ὑψηλίου πάσης.

Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ βράχου ἄνω,
 Καὶ πραγματικῶς, οὐχὶ ἐν ὄπτασίᾳ,
 Ἄλλὰ γεγονῶς ἐντὸς στιγμῆς καὶ μόνον,
 Θεατῆς πολλῶν αἰῶνων τε καὶ χρόνων.

Δὲν εἶναι εἰκῶν, φωτοτυπία ὄχι,

Εἶναι ἀληθῶς πιστὴ πραγματικότης,
 Ὁρθοκλμοφκνῶς, ἐν ἐλαχίστῳ χρίνω,
 Ἕλιον ὁρῶ τριάκοντα αἰώνων.
 Νά, ἰδοὺ ἐκεῖ, ὁ τύπος τῆς τρικίνης,
 Ὅπου Ποσειδῶν πρὸς τὴν Θεῖν ἐρίσας
 Περὶ κατοχῆς τῶν Ἀθηνῶν τὸ πάλαι,
 Ὑδατος πηγὴν κατέστησε τὸν βράχον.
 Νά, τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δῶρον, ἡ ἐλαία,
 Ἅτις τῇ Θεᾷ ἐδώρησε τὴν νίκην,
 Σύμβολον λαμπρὸν τῆς τῆς Θεᾶς λατρείας.

Ὡς ἐκ μηχανῆς περὶ ἐμὲ τὰ πάντα.
 Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὴν ὄψιν μεταβάλλουν,
 Ἄν κ' ἐν τῇ αὐτῇ εἰσέτι ἤμην θέσιν.
 Ἄγει ἑορτὴν τῶν Ἀθηνῶν ὁ Δῆμος
 Τίθενται Ναοῦ θεμέλια ὡς βλέπω,
 Πρόκειται Νάος νὰ ἰδρυθῆ εἰς μνήμην,
 Τῆς κατὰ Περσῶν ἐνδόξου τότε νίκης,
 Ὅπου δρᾷξ ἀνδρῶν, παλαίσασα γενναίως,
 Πρὸς τὰς στρατείας ἐκ πάσης τῆς Ἀσίας
 Ἔσωσε ζυγοῦ ὀλόκληρον Εὐρώπην.

Βλέπω ἀγωγεῖς καὶ λίθους καὶ ἐργάτας,
 Καὶ λαὸν πολὺν περὶ αὐτοὺς ἐστῶτα.
 Ὡ εἰπέ μοι σύ, ὦ λαΐευτὰ τῶν λίθων,
 Ὡ εἰπέ μοι σύ, θὰ τὸ γνωρίζεις ἄρα
 Πῶς Ναοῦ λαμπροῦ θ' ἀποτελέσουν μέρος
 Ὅν θὰ προσκυνοῦν τῆς γῆς οἱ διαβᾶται,
 Ἕθνη καὶ λαοὶ τῆς Οἰκουμένης πάσης ;
 Πῶς ὁ τόσον νῦν σκληρὸς, ὡς εἶναι λίθος
 Θὰ ἀποτελῆ σελίδα ἱστορίας ;

Σοβαρῶς πολὺ διέρχεται ἀνὴρ τις
 Εἶν' ὁ Περικλῆς πρὸ τὸν Φειδίαν σπεύδων,
 Τὸν καλὸν αὐτὸν καὶ μέγαν καλλιτέχνην,
 Ἴνα πρὸς αὐτὸν τὸ ἔργον ἀναθέσῃ
 Τῆς κατασκευῆς τοῦ τῶν Ναῶν Ὑψίστου.
 ἐν τῷ Ἱερῷ ἐκείνῳ περιβόλῳ.

Ὡ ἰδοὺ αὐτὸς ὁ Παρθενῶν ἐμπρός μου !

Ἐκπαγλον πολὺ, πανέκλαμπρον μνημεῖον.
 Κατωτέρω δὲ καὶ πρὸ τῶν Προπυλαίων,
 Θεωρῶ Ναὸν περικαλλῆ ἰπίσης
 εἶναι ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης.
 Τίς ὁ λόγος πλὴν τῆς συρροῆς τοῦ πλήθους;
 Μὴ ἐπευφημῆι τὸν μέγαν Περικλέα;
 Τοῦναντίον δὲ, ἐπὶ τοῦ κριτηρίου
 φέρουσιν αὐτὸν ὡς ἔνοχον σπατάλης
 Πλὴν τῆς ἐνοχῆς πανδήμως ἀθωοῦται.

Πλήθος θεωρῶ εἰς τὸν πλησίον λόφον,
 Ὡς καλῶς δ' ὄρω καὶ κήρυξ ἐκεῖ εἶναι,
 Ὑψηλὰ λαλῶν, ἐν κύκλῳ Ἀθηναίων,
 Ἄρα τί λαλεῖ ἀφοῦ προσέχουν τόσον
 Ἐν πολλῇ σιγῇ οἱ πρῶτοι τῶν ῥητορῶν;
 εἶναι ὁ πολὺς Οὐρανοβάμων Παῦλος,
 Ῥήματα Θεοῦ κηρύσσων καὶ διδάσκων,
 Δίδων νέον φῶς τὸ τοῦ Εὐαγγελίου,
 Ὅπερ ἀνυψεῖ εὐθύς τὰς συνειδήσεις,
 εἰς τὴν Ἰησοῦν τὸν πάντων Βασιλέα,
 Μόνον, ἀληθῆ, Θεὸν Ἐσταυρωμένον,
 Ἄπειρος δ' ὁ λαὸς τῆ Θεῆς ἐπινεύσει,
 Δέχεται εὐλαβῶς τὴν νέαν του θρησκείαν,
 Δι' αὐτὸ καὶ νῦν τὸν Παρθένωνα πλέον
 Θεωρῶ Ναὸν Παρθένου τῆς Μαρίας.

Ποῖα νῦν εἰκὼν καταστροφῶν ἀπλοῦται
 εἰς τὸ Ἱερὸν τὸν Ἀθηναίων μνημεῖον;
 εἶναι τις εἰπεῖν ἐπιδρομαὶ ἀγρίων
 Πυρπολοῦν οἱ μὲν, κρημνίζουσιν οἱ ἄλλοι,
 Δίκην δὲ ληστῶν τὸ πᾶν ἀποκομίζουσιν.
 Τὸν Ναὸν δ' αὐτὸν ὄν ἴδρυσ' ἡ Σοφία,
 Ὁ βαρβαρισμὸς ποσῶς δὲν ἐσεβάσθη.
 Οἷα τὴν μορφήν ἀνθρώπων ἢ κουφότης!
 Πλὴν ὁ Παρθενῶν κ' ἐρείπιον ἂν ᾔηται,
 Πάντοτε θὰ ᾔ τὸ μέγιστον μνημεῖον
 νὰ ἀναπολῆ εἰς τῶν θνητῶν τὴν μνήμην
 τὰς περιφανεῖς κατὰ βαρβάρων νίκας,
 Τ' ὄραμα αὐτὸ πραγματικότης δ' ἄμα,
 Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀμέσως διελύθη,

Καί ἰδοὺ ἐγὼ ἐν τοῖς ἰδίοις πάλιν,
Γράφων καὶ λαλῶν πᾶν ὅ,τι ἐκεῖ εἶδον.

Ἄφθαρτος, λαμπρὰ ἡμῶν κληρονομία,
Ἐνδοξε βωμὲ μεγάλης ἱστορίας,
Ἵψιστε Ναεῖ ἱστορικῆς εὐκλείας,
Ἐδρα τῶν Θεῶν καὶ Βασιλέων οἶκος,
Παρθενῶν Ναεῖ καὶ Τέμενος βιβλίων,
Καὶ περικαλῆ Ναεῖ Θεᾶς Σοφίας
Τέλος καὶ ποτὲ Οἶκος Θεᾶς Ἄγνιας
Τῆς μητρὸς Ναεῖ τοῦ πάντων Βασιλέως,
Δόξα Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος πάσης,
Τεῖχος ὄχυρόν καὶ φρούριον καὶ πόλις,
Τέλος Προμαχῶν Ἀνδρούτσου Ὀδυσσεως,
Ἰερὰ γραφὴ ἐν φωτειναῖς σελίσιν,
Ἐνθα λίθος πᾶς τῶν τόσων ἐρειπίων
Εἶναι καὶ σελὶς μεγάλης ἱστορίας,
Ὁ βιββαρισμὸς ἀντὶ νᾶ καταστρέψῃ
Σέ, περιφινές, τρισένδοξον μνημεῖον,
Νέας καὶ λαμπρὰς προσέθεσε σελίδας
Ἄλλων ἐποχῶν, τῶν νεωτέρων χρόνων,
Ἦτοι τοὺς σωροὺς αὐτοὺς τῶν ἐρειπίων,
Ὡν καὶ λίθος πᾶς, θὰ ἦναι αἰωνίως
Σάλπιγξ ἠχηρὰ καὶ εὐλαλος προσέτι
Ἴνα προσηλοῖ τὸν θαυμασμόν τοῦ κόσμου,
Νὰ δεικνύῃ δὲ πρὸς τὴν Εὐρώπην πᾶσαν.
ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΥΝ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ
ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΟΛΗΣ;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΣΥΛΛΟΓΟΝ
ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ

(Ἀπόσπασμα ἐκ ποιήματός μας)

Ἀθροῦθως σὺ βιδίζεις
στὸν καλὸν προσοιτμόν σου,
ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς σου
καὶ μέ ζῆλον περισσόν

Προδεύεις πάντοτ' ἔχων
τὴν ἀνάπτυξιν σκοπόν σου,
καὶ τὸ μέλλον σύμβολόν σου,
τῆς πατρίδος τὸ χρυσόν.

ὦς ἡ μέλισσα εἰργάσθη
τὸν καρπὸν καὶ ὧν ἀνθέων,
καὶ λαμπρὸν ἀπέβης πλέον
ἐνδίαίτημα Μουσῶν.

Καὶ δικαίως ἀνυψώθης
στὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος
ἐκ τῆς πώτης θρυαλλίδος
εἰς λαμπρότατον πυρσόν.

Τὸ φιλόκαλλον τὸ πνεῦμα
μετὰ τῆς φιλοπατρίας,
ὡς γνωστὸν κ' εἰς ἱστορίας
μᾶς διακρίνουσι περισσῶς,
Κ' εἰς τὰς δύο ταύτας βῆσεις
στηριγμένους τότε ἰδρύθης,
κι' ἀνυψώθης κ' ἐτιμήθης
Ὁ καλὸς μας Παρνασσός.

Εἰς

ΤΟΝ Κ. Ζ. ΣΑΡΔΕΛΛΗΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΗΣ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΟΚΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗΣ
ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΟΥ

« ΙΡΙΣ. »

Γλυκεῖά λαλῶ στὴν ξένην γῆν,
ὅπου ζωὴν μᾶς φέρνει,
ποῦ ἐθνισμοῦ σκορπάει φωτιάν,
καὶ ταῖς καρδιαῖς θερμαίνει,

Ποῦ πάντοτ' ἐχειρίσθηκες
τὸν κάλαμον μὲ σθένος,
εἰς ὅ,τι θὰ ἀπέβλεπε
τὸ Ἔθνος καὶ τὸ Γένος,

Ποῦ στὴν Πατρίδα, καὶ ζωὴν
νὰ εἰμπόρειες νὰ τῆς δώσης,
ποῦ δι' αὐτὴν ἐδέχθηκες
ΜΑΡΤΥΡΙΑ καὶ κακώσεις.

Πᾶσα καρδία σήμερον
εὐρίσκειται μαζί σου
καὶ νοερώς σοὶ εὔχεται
σ' αὐτὴν τὴν ἐρτην σου,

Νὰ ἐρωτάσῃς μὲ χάριν,
κ' ἐξηνταετηρίδα,
καὶ μὲ Μεγάλην, Ἰσχυρὴν.
κ' ἐλεύθερην Παιδίδα.

ΕΞΟΧΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΓΑΛΑΤΣΙ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ

«ΦΙΛΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ»

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοιλάδων, τῶν ἀμνῶν καὶ τῶν ποιμένων,
Ποῦ τὸ βλέμμ' ἀποθαυμάζει τὸ ἀπέραντον κενόν,
ποῦ τὸ πᾶν στοὺς ὀφθαλμούς μας ἤρειεῖ πρασινισμένον
μὲ τὴν φύσιν μυροβόλον, μὲ γελῶντα Οὐρανόν,

Ὅντως ἕκτακτον διῆλθον ἐν τῷ κόσμῳ μιᾶν ἡμέραν,
καὶ εἰθαύματα τὰ κάλλη τῆς παγκάλου ἐξοχῆς
τὰ χρυσίζοντά της ὄρη, τὴν διαυγῆ της ἀτμοσφαῖραν,
μὲ τὴν αὔραν ποῦ τὰ βίθη κατευφραίνει τῆς ψυχῆς.

Χεῖρ ἀνθρώπου τὴν χάριν, εἶν ἀδύνατον νὰ γράψῃ,
φωτογράφος δὲ ἂν τοῦτο πειραθῆ διὰ μηχανῆς,
εἶν ἀδύνατον τ' ἀέρι στ' ἀποτύπωμα νὰ πιᾶσῃ,
εἶν ἀδύνατον εἰς τοῦτο νὰ εὐρεθῆ ποτὲ κανεῖς.

Μετὰ φίλων γλυκυτάτων, ἅμα ἔφθασεν ἡ Δῦσις,
στῆς νυκτὸς τὴν τὴν χάριν διεμείναμεν ἐκεῖ,
τότε ἔρχισε τὸ ἄσμα κ' ἐχορεύθησαν ἐπίσης
εἰς τοὺς ἤχους τῶν ὀργάνων καὶ χοροὶ ἑλληνικοί.

Ἐλησιμόνητος ἡμέρα, ἀλησιμόνητος ἐσπέρα,
ἀπερίγραπτος ἡ χάρις π' ἐβασίλευεν ἐκεῖ,
Καὶ ἤκουστο μακρόθεν τοῦ ποιμένος ἡ φλογέρα,
κ' εἰς τὸ πᾶν ἐκυριάρχει ἀρμονία θελκτικῆ.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΖΩΗΣ ΣΤΑΙΣ ΠΛΑΓΙΑΙΣ

ΓΡΑΦΙΚΗΝ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΝ ΕΝ ΑΓ. ΜΑΤΘΑΙΩ:

(Κερκύρας)

Τόσον εἶν' λαμπρὰ ἢ θεὰ π' ἐξαπλοῦτ' ἐδῶ ἐμπρός μου,
ποῦ πιστῶς νὰ περιγράψῃ μία χεὶρ ἀδυνατεῖ,
νῦν εὐρίσκομαι βεβαίως στὸν παράδεισον τοῦ κόσμου,
π' ἀνυψοῦτ' ὁ νοῦς στὸν Πλάστην, κ' εἰς τὰ ὕψη περπατεῖ,

Δὲν καλοῦνται ἐρημίᾳ τὰ τοπεῖα τὰ ὠραῖα,
ἀλλὰ κόσμος, φύσις ἄλλη καὶ παράδεισος τῆς γῆς,
εἶνε ὅ,τι ἔχει ἐμπνεύτει τὸν μουσόλατριν Ὅρφέα
νὰ ὑμνήσῃ διὰ τόνων μετ' ἀγάπης καὶ στοργῆς.

Φοῖβη πάγκαλος γελῶσα, καὶ χρυσίζουσα ἡ Δῦσις,
ἀληθῆς εὐδαιμονία παραδείτου νοητοῦ,
εἶναι ποίησις ὁ κόσμος εἶνα ποίησις ἡ φύσις,
εἶναι ἔργον τῆς σοφίας τοῦ Μεγάλου Ποιητοῦ.

Πρασινόκλαδοι μυρσῆναι, εὐωδῖαν διασκορπίζουν,
καὶ διασχίζουν τὸν ἄερα καλλικέλαδα πτηνά,
κ' υπερήφανοι ἐλαταὶ μετ' ἄερι παιγνηδίζου
καὶ μακρὰν καὶ γύρω παίζουν τὰ ἀρνάκιχ στα βουνά.

Εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνας ποῦ χρυσίζουσα ἡ πλοῦτο,
ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς,
μέγα τμήμα τῆς θαλάσσης ἡσεμούτης ἐξηπλοῦτο,
καὶ ἐδρόσιζε τ' ἄερι ποῦ κατέπιπτε' ἐπὶ γῆς.

Ἴέλος πάντοτ' ἐν τῇ μνήμῃ μ' ἀπομένει ἐκ-ίν' ἡ ἡμέρα,
ὁ παράδεισος ἐκεῖνος τῆς ὠραίας ἐσχῆς,
ν' ἀφ' ἐρώτω δ' ἐπεθύμουν στὸ λαμπρὸν της τὸν ἄερα,
τὴν ζωὴν μου καὶ τὰς σκέψεις τῆς καρδίας καὶ ψυχῆς.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ἐν σελ. 14 Στίχ 2 ἀντὶ ἀλλαλάτσι ἀνάγν. ἀλλαλάσσει.

Ἐν σελ. 20 ἐν τῷ 1 στίχῳ τοῦ εἰς τὸν Φράττην ποιήματος, ἀντὶ

Τῆς φωτιᾶς, ὧ παληκάρικα, ἀνάγν. Τῆς φωτιᾶς, ὧ πολεμᾶρχοι,

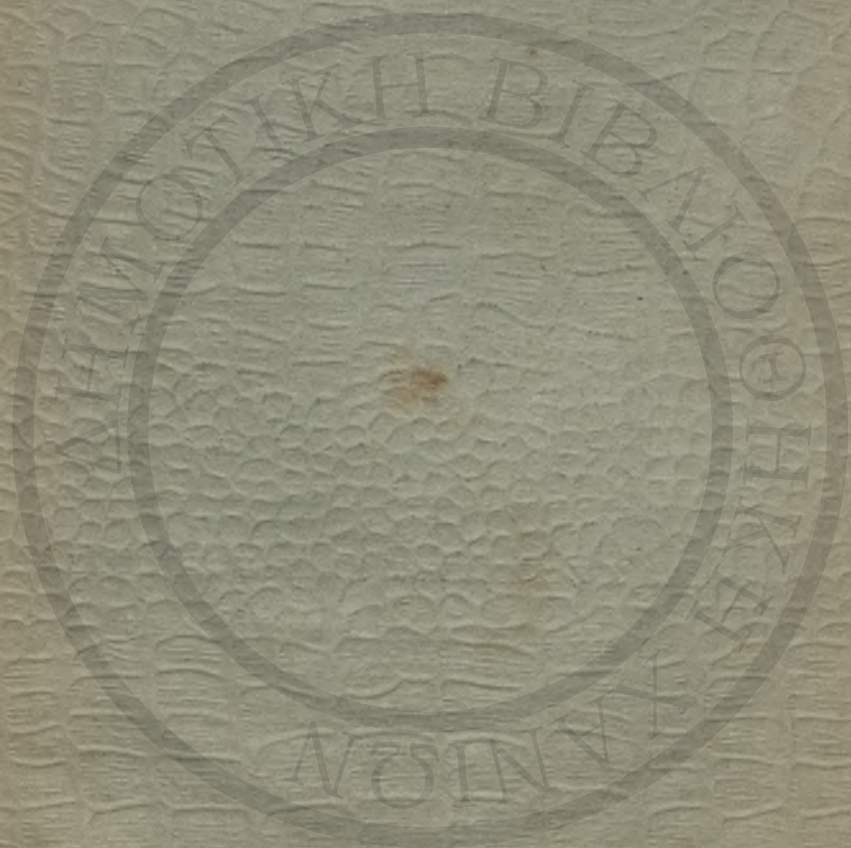
ΑΙ ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΜΑΣ

(1) Ἐνῶ ὡς εἶναι γνωστὸν τὸ ποίημα τοῦτο ἐξεφωνήσαμεν ἀπὸ τῆς Β. Νομαρχίας Κερκύρας 12 μόνον ὥρας ἀπὸ τῆς γνωσθείσης ἀποπείρας, κατὰ τὴν πάνδημον μετὰ τῆς Μουσικῆς «Μάντζαρος» ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως διαδήλωσιν τοῦ Κερκυραϊκοῦ λαοῦ, δημοσιεύσαντες αὐτὸ καὶ αὐθμερὸν, μετὰ περιεργείας παρετηρήσαμεν τὴν κατόπιν χρόνου δημοσίευσιν ἑτέρου ἐν τελευτῇ ὁμοιομέτρου καὶ ὁμοιοτύπου ποιήματος καὶ τονισθέντος ὑπὸ τῆς Μουσικῆς Ἀθηνῶν, λήγοντος δὲ καὶ ἐκείνου μὲ τὰς λέξεις ἀκαὶ σὲ ἔσωσ' ὁ Θεός». Τοῦτο ἀναγράφομεν, γνωρίζοντες οὕτω ὅπως περιέργον σύμπτωσιν,

(2) Ἐδημοσιεύσαμεν αὐτὸ τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἐφημερίδι μας «Νέα Πολιτεία» Περιοδ. Β'. ἀριθ. 11

(3) Ὁ Καπέλλη ἐνδεκαετῆς ἔσωσεν ἐκ πνιγμοῦ 2 παιδία εἰς τὸν ποταμὸν Πολυδίνην τιμηθεὶς ὑπὸ τῆς ἰταλ. Κυβερνήσεως διὰ τοῦ παρασήμου τῆς ἀνδρείας.

**Η ΜΙΚΡΑ
ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ**

**Ἡ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ**
ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1ον Τὰ κατὰ καιροὺς γραφέντα ποιή-
ματα ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν
Μελῶν τῆς Β. Οἰκογενείας.

2ον Τὸ Δραμάτιον «Κρήτη Ἐλευθέρα»
παρασταθὲν πλειστάκις ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ΤΗΣ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΣ «ΜΑΝΤΖΑΡΟΣ»
ΚΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΛΕΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΕ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ
ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ «ΒΑΡΙΕΤΕ» ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΙΑΣΟΥ
ΤΗΣ Κ. & Ε. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ
Κατ' Ἀπρίλιον 1902.

3ον Εἰς τοὺς κατὰ τὸν πόλεμον πεσόντας
καὶ διακριθέντας Ἑλληνας καὶ φιλέλληνας.

4ον Ποιήματα διάφορα.

